

У 1906 р. В. К. Піскорський переїхав працювати до Казанського університету, але, як свідчить його листування, не поривав зв'язків з Україною, цікавився подіями, особливо в Києві та університеті Св. Володимира. Він регулярно отримував газети і журнали з України: «Київську старовину», «Київський голос», «Известия Нежинского историко-филологического института князя Безбородко», «Сборник историсив надіслати йому «Український словник». Інформацію про події в університеті, про вибори в Думу, про передвиборну політичну боротьбу отримував від викладача Є. Кивлицького.

15 березня 1906 року він просив Є. О. Кивлицького, щоб той надіслав йому текст пісні Остапа Вересая «Нема в світі правди». В. К. Піскорський мріяв, що він обов'язково повернеться жити на Україну, в дорогий і рідний йому Київ. Трагічна смерть під час залізничної катастрофи не дала здійснитися його мрії.

Книга В. К. Піскорського «Вибрані твори та епістолярна спадщина» стане в пригоді викладачам історії, студентам, вчителям, краєзнавцям — усім тим, хто цікавиться нашою історією.

Іван КОСТЕНКО.

ПОДАРУНОК ДЛЯ ДУШІ

Ім'я Василя Струтинського запам'яталось з дитячих книжечок си-на. Вони вирізнялися з-поміж інших не лише гарними малюнками, але й якоюсь проникливою добротою, мудрістю, що не опускалась зверхньо до рівня дитини, а піднімалась до нього, змушувала широко розкрити на світ очі і по-дитячому чомусь здивуватися у ньому.

Згодом дізналася, що пан Василь — здібний чернігівський журналіст з активною життєвою позицією, палкий борець за рідну мову.

Потім ще одна несподіванка — поетична збірка автора «Ожина з твоєї долоні», яка побачила світ 1995 року. Вірші про кохання відкрили читачеві тонкого лірика, майстра інтимної поезії.

І ось тримаю у руках «Пізню ожину» автора. Всім відомо, що ожина — ягода осіння, а тут ще й пізня, та на обкладинці — букетик ніжних конвалій, що висвічують нічне небо, дівочу постать на його фоні. Чи не помилився ілюстратор? Вчитуюсь у вірші і розумію, що це не так. Художник Василь Леоненко, який зробив малюнки до збірки, тонко відчув художника Василя Струтинського, бо не памороззю і жалем за прожитим-пережитим віс зі сторінок, а свіжістю весняних почуттів. Вони не зів'яли і не злякались першого інею, щб торкнувся скронеь, а стали мудрішими і глибшими з роками.

Гаряче серце
У холодний розум порина —
З'являється на скронях
Сивина, —

так філософськи дивиться на життя сам автор. А поряд зовсім поданому, запально звучать рядки:

Заберу я Тебе до джмелів,
У квітуче внесу буйнотрав'я,
Зацілюю найтонші жалі
І рубці Твого серця правдані.

І нехай зозулі роблять свою справу — рахують роки, нехай дідуся і бабусі розмірковують про статечність і солідність, залишалася б душа молодою. А вона саме така у поета. Вона нуртує, чогось шукає, чомусь дивується, милується дівочою і жіночою вродою, вірить у її чистоту кохання:

Спинився час раптово,
на бігу,
Де ранком, ніби лебеді в снігу,
Читали ми на тлі
білявки-тиші
Написані любов'ю
білі вірші...

Приємно, що значно розширилась тематика нової збірки і розкрила читачу не лише В. Струтинського як інтимного лірика, художника, котрий малює аквареллю, а й філософа, що прагне зрозуміти світ. Деякі вірші збірки звучать як одкровення:

Життя
зачинається
В усолоді
Не дивно,
Що закінчується
В гіркоті.
* * *

Ганити Бога —
Це все одно,
Що клювати
Небо...

А ще зі збірки постає поет як людина, яку багато що тривожить, хвилює, раниць. Та так і повинно бути, бо як стверджує він сам:

Як не стало боліти чуже —
То вважай, не живеш ти уже.

Щемні вірші присвятив автор спогадам дитинства, своїй мамі, сходженню «до висоти її душі». У них вічне «Чому?», що ятрить душу: чому ми не встигаємо сказати найтепліші слова найріднішій людині, частіше ступати на рідний поріг, поки нас там так чекають?

Укотре перечитую
Мамині листи
І тішуся самообманом
Нібито вони все ще
Надходять...
З дому!

А ще по-справжньому болить поету доля України, її синів, що пішли у вічність з любов'ю до неї («Василеві Симоненку», «Василеві Стусу», «Олександрові Самійленку», «Станіславу Рибалкіну» і т. д.). Не буду наводити цитат з багатьох його віршів, бо все це, здається, вмістили у собі три коротких, але вражаюче емких рядочки:

Над синьо-жовтим
Чорне вороння
Посеред білого дня!
(«Кольори»)

Як на мене, то саме короткі вірші найбільше вдалися поету. Це просто згустки почуттів, думок, образів.

Поезії у збірці не розділені тематично, та це, мабуть, і правильно. Бо таке життя і в ньому все співіснує одночасно.

Звичайно, не всі вірші однаково досконалі, глибокі чи високі, але автор ще має час працювати над своїм словом, удосконалювати його. Головне, йому є що сказати читачеві і він уміє це зробити щиро.

На закінчення хочеться побажати пану Василеві восени — цілий кошик запашної сизої ожини, а навесні — нехай йому щороку зацвітає на схилі куць шипшини з маминого листа.

Олена ТКАЧЕНКО.